

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 95.

Trettende Session.

39de Møde.

Tirsdagen den 17de December Kl. 6 1/2 Aften.

(Fortfar.)

Sierring: Jeg maatte dog maaffee endnu gjøre opmærksom paa, at hvis den høitærede Cultusministers Paastand skulde være rigtig, forekommer det mig besynderligt, at han ikke selv har taget den tilfølgelse i Titlen paa det Lovforslag, som han har forelagt; thi efter hans Paastand burde Titlen jo have lydt saaledes: Forslag om Rønningerne for det kongelige Akademi for de skjønne Kunsters Bæreeanstalt og Personale; den høitærede Minister har selv saaledes gjort sig skyldig i en ligesaa uheldig Construction, som han betegner min for at være. Jeg har naturligvis kun villet anføre dette, ikke for her at dolere over, at Udkastets oprindelige Titel er kommet til at lyde saaledes, som den blev forelagt, men kun for at vise Consequentserne af den af den høitærede Minister opstillede Theori. Jeg skal søie endnu et Exempel til mine tidligere. Hvis man f. Ex. vilde sige: „Den franske Gesandt ved det engelske Hof“, da var derimod jo Intet at indvende; men hvis man vilde sige: „Den franske Gesandt ved det engelske Hofs Landsted“, da vilde dette dog virkelig være en urigtig Bending. Jeg skal derfor gjentagende anbefale detærede Thing, at see at faae Titelen affattet nogenlunde overeensstemmende med dansk Sprogbrug.

Ministeren for Kirke og Undervisningsvæsenet: Det undrer mig, at den

ærede Rigsdagsmand ikke lægger Mærke til, at han har stillet den Paastand op, at det skulde i alle Tilfælde være stridende mod Sprogbrug (Sierring: Nei!). Han siger altsaa, at det er urigtigt, at han skulde have paastaet, at det overalt skulde være sprogstridigt; deri er jeg enig med ham. Han er tillige enig med mig i, at denne Forbindelse kan være urigtig i visse specielle Tilfælde. Men hvilke disse enkelte specielle Tilfælde ere, hvor den kan bruges og hvor den ikke kan bruges, det siger jeg maa berøve paa Sprogsanfsen. Jeg tør sige, at det berøer paa; hvorvidt Dret i saa Henseende har udviklet sig mere eller mindre, enten i den ene eller i den anden Retning. Men deri har han Ret, at han vil gjøre Noget gjældende som en grov Sprogfeil, der efter vort Sprog er aldeles tilstedelig, ihvorvel det berøer paa en siin Opfattelse, hvor Constructionen skal bruges, og hvor ikke. Han maatte i alt Fald stemme sin Bebreidelse meget langt ned, han maatte f. Ex. sige, at det er mindre nøiagtigt, men documentere, at det er en saa rædsom Sprogfeil, det kan han ikke; og navnlig kan han ikke faae det aldeles correct ved at anvende Præpositionen „ved“; vil han have det overordentlig stringent, saa maa han aldeles omskrive det. Ja, det er ikke mig, der har reist hele denne Dvæstion, men naav der lægges saa stærk Vægt derpaa, at man vil sende Lovforslaget tilbage derfor, saa bliver man jo imod sin Villie tvungen ind paa en Forhandling af Spørgsmaalet.

Sierring: Det har været mig overordentlig paafaldende, at der skulde finde en Strid Sted om Noget, jeg fra første Færd af har